

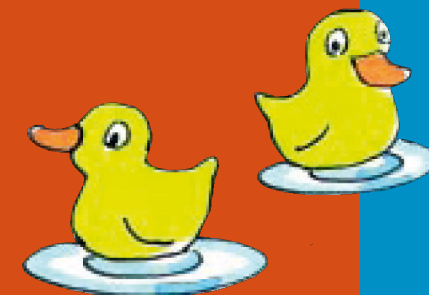
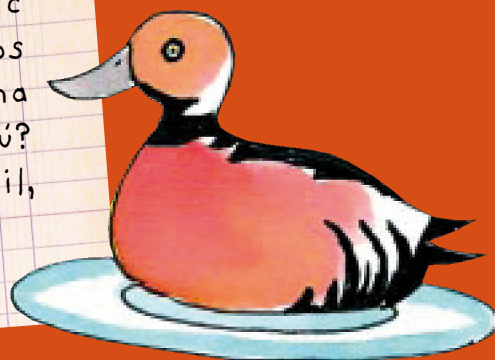
Guatemala, el llac Atitlán

per CARME RUBIO

Misteriós desconegut:

Em sento com un naufrag antic que envia un missatge dins d'una ampolla. No et pensis que sóc en cap racó de món ni al mig del mar, perquè sóc a casa meva dins la meva habitació, que és la meva illa particular. Sóc una mena de científic extravagant que es dedica no pas a recol·lectar papallones ni cap altra mena d'espècie animal o vegetal, sinó llegendes. M'apassionen les llegendes, per tot el que tenen de misteriós i d'enigmàtic i també perquè són històries que ens arriben de temps passats, de vegades molt llunyans. Avui te n'enviaré una de les que m'agraden, triada a l'atzar. Arribarà a algú? La llegiran alguns ulls? I, cosa que és encara més difícil, obtindrà cap resposta?

La llegenda del llac Atitlán

Al mig de Guatemala hi ha un gran llac amb forma de bolet sinuós que es troba envoltat de tres volcans: San Pedro, Atitlán i Tolimán. Les muntanyes punxegudes i altes que el voregen són com guardians gegantins que vigilen les aigües i, com que s'hi reflecteixen a la superfície, fan que cap al tard el llac es torni especialment fosc i tenebrós.

Conten que fa molt de temps hi havia una nena que baixava cada tarda a banyar-se al llac i que aquest va arribar a estimar-la tant que, si algun dia la nena no hi apareixia, el llac s'entristia i les aigües perdien el seu bonic to blau turquesa i es tornaven grises com la pell d'un caiman.

La nena va créixer i es va transformar en una noia molt bonica i el llac ja no podia estar-se sense veure-la cada vespre, perquè es va ben enamorar dels seus ulls negres i melangiosos i dels seus cabells foscos i resplendents com la nit. Però un dia la família de la noia es va traslladar a viure a una altra banda del país i ella ja no va poder tornar més a banyar-se al llac.

Diuen que el llac la va esperar inútilment durant molt de temps. Alguns dies estava tan trist que les aigües ni tan sols es bellugaven quan les travessava alguna barca, però d'altres, en canvi, quan s'enfurismava de ràbia i d'impotència, la superfície líquida borbollejava com quan es desperta un volcà adormit i llavors unes onades enormes envaïen els pobles costers. Els meteoròlegs no s'expliquen aquest fenomen, més propi de les aigües dels oceans, però els habitants de les ribes del llac, que coneixen la història, saben que quan això passa ningú no pot sortir a navegar, perquè no hi ha cap embarcació que pugui sobreviure a la desesperació d'un amor perdut.

Si t'ha agradat, respon-me i explica'm tu una llegenda que recordis. Aquesta serà una altra manera de connectar amb l'inconegut.

COSES CURIOSES SOBRE ELS LLACS

- Un llac és una massa d'aigua envoltada de terra.
- La majoria de llacs són d'aigua dolça, encara que n'hi ha alguns, com la mar Càspia i el mar d'Aral, que són d'aigua salada.
- Els llacs s'han format en depressions naturals produïdes pels moviments de l'escorça terrestre i on l'aigua ha quedat atrapada.
- Sovint s'alimenten de rius que desguassen a les seves ribes o tenen alguna entrada d'aigües subterrànies.
- El llac més profund del món és el Baikal, situat a Sibèria, a Rússia. Té un quilòmetre i mig de profunditat i es va formar fa vint o trenta milions d'anys.
- El segon més profund és el llac Michigan, a la regió dels Grans Llacs, a l'Amèrica del Nord.
- De fet hi ha tres tipus de llacs: els llacs de cràter, que es formen a dins dels cràters de volcans inactius; els llacs de glaceres, que es formen dins de les depressions excavades al glaç, i els llacs meandres, que són les restes dels antics llits dels rius que queden aïllats.